

Palágyi
Ildikó
Brigitta

Ha belefulladász, megöllek

(részletek a regényből)

[mocskos]

Mocskos egy világ ez, mondta nagyapám, köpött egyet, majd megtörölte a bajuszát. Köpnek én is. Akár itt, a metrón. Kíváncsi lennék, hogy milyen arcot vágnának az utasok, ha felállnék a kiskosztümömben és túsarkúmban, szépen fésült hajamat a válamlamról lazán hátradobnám, kicsit megdőlnék hátra, mélyen leszívnam, és jól összpontosítva kiköpném a nyálam a kocsi közepére. Aztán visszaülnek a helyemre, folytatnám az olvasást, hogy látszólag hasznosan töltssem az időt. Nem egy jó könyv. Azzal veszem mindig a kezembe, hogy majd csak találok egy mondatot, amitől érdemes lesz elolvasni, de már nincs meg bennem az alázat, hogy minden könyvet végig kell olvasni. Van, amit nem érdemes. Leginkább most téged köpnelek szembe, úgy istenigazából. Még nem láttam senkit úgy istenigazából szembeköpní valakit. Mondjuk, ha nem létezik idő, nincs múlt, nincs jövő, csak a most pillanatai vannak, akkor köpök rád.

És akkor jönnek az emlékek, az ízek és az illatok, a tapintásod, finom, sima bőr, a kis halál, te vagy a Simabőrű, ez vicc, ez vagy, egy nagy vicc. Vagy felmentelek, vagy szemét, rohadt állat leszel. Rajtam múlik. Én döntöm el.

Az a gyerek, aki kevés ölelést kap, kicsi marad, a kortársaihoz képest kisebb növéssű, ezt olvastam, nem tudom, miben. Azóta figyelem az embereket, a magasságukból megpróbálom kitalálni, milyen gyerekkoruk lehetett. Van olyan, akit éheztetek, kínoztak, és olyan is, akit kilencéves koráig szoptattak az anyja. Nekem óriás gyerekeim lesznek, szinte biztos.

Tizenhat voltam, amikor a helyi diszkóban hátulról átölelt egy fiú, egy pillanatra behaltam a gyönyörűségbe, de hamar elmúlt, amikor kiderült, nem az a fiú, akibe bele vagyok zúgva, hanem egy másik. Aztán apám ölelése. Ahogy állunk az udvaron, elférek a hóna alatt, erősen szorít mindkét karjával, összetörlek, mondja kedvesen. Az ölelés fontos, ez a kettő sem véletlenül jut eszembe. Hogy miért pont ezek, még nem tudom, de megfejttem.

Néha azzal szórakoztatom magam, hogy gondolok egy szóra, ami épp akkor csak úgy előjön, aztán egy másikra, ami annak kapcsán elsőnek eszembe jut. Például arra, hogy alma, az jut eszembe, körte. Arra, hogy éjszaka, az, hogy sötét, szőnyeg — puha, kerítés — ház, kés — vér, kályha — meleg. Ha lustább vagyok, úgy játszom, hogy folyó — Tisza — virág — róza — vörös — szerelem — szex — szaxofon, hogy miért ezek, majd ezt is megfejttem.

OF barátom azt mondta, amikor elmeséltem neki három történetet három különböző fiúról, mind velem estek meg, közel azonos időben, és mindegyik történet egy öleléssel kezdődött, hogy ha majd valamikor írok egy regényt, *Öleléseim* legyen a címe. OF, mint Ostoba Férfi. Én AA, azaz Asszony Állat vagyok, csak neki. Azt is mondta, ha még sokáig nem megyek férjhez, akkor szívesen eljön hozzánk, bemutatathatom anyámnak, mint a pasimat, és körbe is hordozhatom a faluban, hogy mindenki megnyugodjon, nem vagyok lesbikus. Ő egyébként meleg.

*Ahogy öregszem, egyre jobban megy a hűség,*¹ ezt a mondatot találtam a tavalyi határidőnaplómban szeptember tizennegyedikénél, csak belelapoztam mielőtt kidobtam. Dereng az az este, hogy miért véstem fel, az is. Meg akartam tudni, hogy van ez a hűség-dolog a pasiknál, emlékszem, milyen lelkesen kutattam a köz véleményét egy fiú jobbán, az én jobbomon egy másik botorkált. Egy szórakozóhelyre mentünk így hármásban, a nagyapám is ilyen volt, meg az apám is, mondta, és erősen magához szorított, a másik meg kétségbeesetten fogta a kezem, közben halálos és reménytelen szerelméről mesélt, akit nem akar megdugni. Látszott, hogy elveszetten, vagy inkább zavarodottan bolyong a gondolataiban, nem értve az anomáliát.

Arra a kérdésemre, hogy miért van két ágynemű felhúzza, amikor egyedül élsz, miért volt az a válaszod, hogy mert fázom, ezen gondolkodom. Mindketten tudtuk, hogy az előző nőnek húztad fel, akivel épp barátkozol, mégis maradtam. Nevetséges ez a barátkozom kifejezés, de akkor miért kérdeztem, jogos és bár megrántom a vállam, hogy nem is érdekel, mégis.

És mi lett volna, ha akkor elmegyek veled Debrecenbe, te meg hogy kérdezhetted ezt tőlem azon az éjszakán? Boldogan élünk, ha meg nem halunk, és nem születik meg a második gyereked vagy mittudomén. Gyűlölöm a milettvonahákat.

[a karomban]

A karomban tartom. Egyedül van, én is egyedül. Elhagyta a testem. Nem kellett már neki, de mégsem tud elszakadni. Összenyom ez a közelség, összetör, pedig olyan kicsi. Mit kezdek most veled? Mit csinállok egy ötnapos csecsemővel? Minden olyan hangos, sok az ismerős idegen. Lakodalmas ház ez, itt az egész rokonság? Örömszülők nincsenek. Talán lesz egy félreeső szobánk, részeg nagybácsiktól és sógoroktól mentes. Egyelőre három idegesítő kisgyerek kergetőzik bent, ne sírj, ne sírj már, kérlek. Mindjárt adok enni, tudom, a mellem kell, megkapod, csak hagyd már abba. Nem tudlak megtanítani szopni, ezt neked kell. Nem tudok én semmit, csináld, próbáld tovább, nekem sem könnyebb, hidd el. Ti meg kussoljatok, idióta kölykök, egy percre csak. Most meg mért bógsz, kis béna? Olyan vagy, mint egy időzített bomba. Nagyon vörös a fejed, ne sírj, kérlek. Na jó, nem vagy béna, visszaszívom. Én vagyok, az anyád, hallod? Ketten vagyunk, nem számíthatunk másra. Jobb, ha megbarátkozol ezzel, én is igyekszem. Gyere, kicsit megölellek, nyugodj meg. Elmegyünk innen, el. Elviszlek sétálni. A friss levegő majd jót tesz, mindig mindenki ezt mondja. Jobb lesz. Magamra kötlek ebben a kendőben. Kapsz levegőt? Lélegezz, ki-be, ez a dolgod, ennyi. Ennyit jegyezz meg, a többit elintézem. Rohadtul fáj a hasam, nem voltál velem kíméletes. Talán meg is érdemeltem, de nem haragszom. Egyszer ez is elmúlik.

Jó ötlet volt a séta. Nézd, van egy kísérőnk is. Hét év körüli az egyik kissrác a szobában szaladgálók közül, elég szép fiúcska. Talán néhány év múlva elvesz feleségül. Addig is lehet egy kis ideig a testőrünk, vigyázhat ránk út közben. Ügysem vigyáz

ránk senki. Remélem, ismerős ezen a környéken, mert én már nem nagyon tudom, hol járunk, azt sem, merről jöttünk. Egy fél órája hagyhattuk el az utolsó házat a falu szélén, vagy több idő is eltelt, nem látom a házakat. A kisfiú visszament, itt hagyott minket ő is. Milyen nagy fák. Ez egy erdő. Szeretem a csendet. Ott egy épület, megnézzük. Vonatsínek. Kicsit oda leülünk, most nagyon fáj, a derekam is leszakad. Pihenjünk egyet, jó? Meg is tudlak etetni. Ki sem kell, hogy vegyelek a kendőből. Fáradt vagyok. Nem alszom egy ideje. Mintha feltámadt volna a szél. Csak nem vihar lesz? Egyél szépen. Leragad a szemem.

Villámlott. Belecsapott egy fába. A szívem is megállt egy pillanatra, akkorát dörgött az ég. Elbóbiskolhattam kicsit, közben ideért a vihar. Sietni kell. Vissza kell érni a házba. Merre induljak? Milyen félelmetesen mély morajlás ez. Még épp hogy esik, nem lesz baj. Nem is hideg az eső. Futni kell. Futok előre, egyik levegőt a másik után, ki-be. Átnedvesedett a ruhám, hűti a testem. Mintha ritkulnának a fák. A hasam, szétéget a fájdalom. Már látnom kellene házakat, haza kell érnem. Házakat akarok. Nem bírom tovább, meg kell állni egy pillanatra. Megfulladok. Ha lehajolok, nem szúr annyira az oldalam. Mindjárt jobb lesz. A belsőcombomon vér csorog végig. Szakad az eső. Végre egy ház, látom. Kibírom. Ez már ismerős, azt hiszem, jó helyen járok. Igen.

Nem. Édes Istenem, ugye, nem? Nem, nem teheted. Nem engedheted. Hogyan? Hogy hagyhattam ott? Nincs mentséged. Nincs mentségem. Vissza kell menni, megkeresni. A fák között van, egyedül, csurom vizesen. Ugye, ott van még, megtalálom? Csak egyik levegőt a másik után, kérlek. Sietek, de annyira csúszik ez a kibaszott avar. Nem látok semmit, nagyon esik. Se házat, se sínt, semmit. Mért nem segít senki? Hol vagy? Hol? Mért nem segítesz? Kérlek, ne engedd! Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltesd meg a te neved, jöjjön el a te országod. Ott egy raktárféle épület, füst van körülötte. Talán találok valakit. Az is lehet, észrevette őt az esőben, magához vette, és minden rendben van. De milyen hely ez? Foglaltház, rosszarucú emberekkel, egyik éppen szúrja magát. A helyiség közepén vashordó, benne tűz ég. Mi van, ha tényleg ezek találták meg, mi van, ha szadisták bujkálnak itt. Észrevettek, már nem tudok elmenni. Nevetnek. Kinevetnek. Ezek itt kurvára rajtam röhögnek. Előjön még két férfi a sötét sarokból, a magasabbiknál kés van. Felém közelítenek, én hátrálok. Nincs esélyem. Nem jutok el sehová.

Egy idő után keresni kezdtek, a kisfiú segítségével rám is találtak az erdőben. Hiszem, hogy ő is egy angyal. Eszméletlen voltam, meztelen, a hasamon több, nem túl mély vágás. Egy pszichiátrián gyógyszerektől kiütve apátiában lenni ideális állapot. Már nem tudod pontosan, és még nem érdekel, mi van.

Felmentettek egy brit férfit a gyerekgyilkosság vádjá alól. Azt vallotta, azért ölte meg a néhány hónapos lányát, mert születés utáni depresszióban szenvedett. Minden hetedik nőnek van születés utáni depressziója. A depressziós férfiak dühösek, a nők szomorúak.

Aki állapotánál vagy idős koránál fogva önmagáról gondoskodni nem tudó személlyel szemben gondozási kötelezettségét nem teljesíti, és ezáltal a gondozásra szoruló életét, testi épségét vagy egészségét veszélyezteti, büntetett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Biztos vagyok benne, hogy angyalok léteznek.

Voltam egyszer egy látónál. Szerinte nem vagyok megátkozva, és azt is mondta, hogy látja az angyalaimat, kettő is van, és apám lelke is vigyázz rám. Akkor is egy angyal mentett meg, amikor majdnem kizuhantam a 30-as buszból. Nem az a jó masszív Ikarusz volt, hanem valami új típusú Volvo csoda. A busz tömve, épp hogy felprésem magam. Az ajtók közepén kifelé nyíltak. Mivel kapaszkodni reménytelen, az egyik élesebb kanyarban az alsó illesztései nem bírták a terhelést, a nyomást és alul elkezdett kifelé dőlni velem együtt. Gyakorlatilag negyvenöt fokos szögben lógtam ki a buszból, miközben az robogott tovább. Csak annyit éreztem, hogy egy kéz megragadja a vállamon a ruhát és visszaránt. Ha nem húz vissza, kiesek a buszból. A lány, aki megmentett, nagyon megijedt, jól vagy, jól vagy kérdezgette többször egymás után. Fel sem fogtam akkor, hogy mi történt. A busz a következő megállóban megállt, és a buszvezető mindenkit leszállított. Bemondta a mikrofonjába, hogy a jármű nem közlekedik tovább, mert valaki tönkretette az ajtót. Nem, hogy majdnem kiestem és rommá törtem magam, hanem tönkretettem az ajtót. Az utasok csúnyán néztek rám, hogy miattam késnek el a munkából, iskolából, akárhonnán, én meg dühömben kurvaanyáztam.

A testtudattól és az anyagi világtól való megszabadulás fájdalmas. A kínjukat vállalók elnyerik méltó jutalmukat. A drog hatása csak részben múlik a bevett szeren. Az, hogy milyen hatással van, legalább ennyire függ az alapszemélyiségtől, a pillanatnyi lelkiállapottól és a hangulattól. De van úgy, hogy szer nélkül is túl horrorisztikusra válhatnak a filmtekercek a fejben.

¹ K. Z.